

[Aksel Larsen.]

tik af alle, den må gennemføres. Det, de selv havde stemt ned, ville de gennemføre. Hvis de ikke for at få magten havde torpederet et rigtigt politisk initiativ, havde vi ikke været i denne situation, hvortil naturligvis kommer, at den daværende regering og dens støtteparti havde forberedt en økonomisk politik, som skulle supplere devalueringen og derfor ville have hjulpet os til at være i en anden situation.

Hvad gjorde så regeringen? Jeg har sagt det én gang, jeg skal gentage det. Den gjorde det, at den forhøjede momsen og sagde: alt skal ordnes ved hjælp af en stram finanspolitik. Derpå satte den diskontoen ned, førte lavrentepolitik og lod Nationalbanken pumpe milliarder ud i omsætningen gennem obligationsopkøb, og derved lagde den grundlaget for valutavanskelighederne, som meldte sig med fuld styrke i foråret 1969. Hvis regeringen ikke havde gjort dette, havde det været anderledes.

Men hvad har regeringen sagt siden foråret 1969, siden den blev grebet af panik og forhøjede diskontoen? Så har den, hver gang der blev talt om, at nu kommer der vanskelige tider, forsikret: nej, når vi først kommer i gang for alvor, når den høje kildeskatteprocent og andre af regeringens velsignelsesrige foranstaltninger træder i kraft, så vil alt ordne sig. Men nu kommer regeringen og siger: katastrofen truer, til trods for at den hidtil har påstået, at den kunne ordne alt. Regeringen må erkende, at det er den, der har ansvaret, at det er regeringspartierne, der har ansvaret, og at de har fået advarsler nok og de har fået råd nok fra oppositionen, men de har ikke villet tage hensyn til dem.

Jeg kan ikke se andet, end at der er næsten den totale forvirring nu. Regeringen kom med sit oplæg den 30. april, og hvad var alfa og omega dér? Man skulle tage 3 dyrtidsportioner, så ville omkostningerne ikke stige, så ville eksporten vokse, beskæftigelsen være sikret og alle være økonomiske vanskeligheder overvundet.

Hvad gør den nu? Nu siger den, at nu er det nok, at vi tilbagebetaler arbejdsgiverne, hvad én dyrtidsportion vil koste. Dengang var 3 dyrtidsportioners ødelæggelse nødvendig. Nu er det nok, at man kompenserer for én dyrtidsportion. Jeg har ikke fået nogen forklaring på det regnestykke. Jo, statsministeren gør så noget andet. Han siger, det er ganske urigtigt at påstå, at lønmodtagerne skal betale de penge, som arbejdsgiverne får via ATP. Ja men det skal lønmodtagerne jo. Der er så mange lønmodtagere i dette land, de skal betale så meget i forhøjet moms, at alene den forhøjede moms, lønmodtagerne betaler, er mere end nok til at betale tilskud til arbejdsgiverne, og man må undskylde mig, men sådan vil arbejderne opfatte det, sådan må de opfatte det, og de har ret til at opfatte det sådan.

I øvrigt: hverken statsministeren eller nogen anden minister kan bestride, at en momsforhøjelse i denne situation vil føre til en omkostningsstigning, men det, regeringen startede med den 30. april, var at sige, at omkostningerne ikke må stige. Nu gennemfører man en afgiftsforhøjelse, som vil få omkostningerne til at stige og altså stille danske erhverv og navnlig danske eksport-erhverv dårligere i konkurrencen, end de stod før. Regeringen gør altså noget, der bringer den til det modsatte resultat af, hvad den påstod den tilsigtede for blot 14 dage siden.

Man spørger om alternativer. Jeg skal ikke blande mig i diskussionen mellem regeringen og regeringspartierne på den ene side og socialdemokratiet på den anden side om, hvorvidt socialdemokratiet har foreslået alternativer eller ikke. Men jeg vil gøre opmærksom på, at det har socialistisk folkeparti i hvert fald, og det ved regeringen. Den kender vore alternativer, og derfor har jeg ikke villet opremse dem her, da jeg talte første gang, og jeg vil kun lige minde regeringen om, at der ligger i folketingsudvalg 11 forslag til økonomisk politik fra socialistisk folkepartis side, om hvilke regeringen endda har sagt, at der er egentlig gode ideer